

A középiskolai tanárképzés a felsőoktatás kiemelkedő fontosságú területe, e képzés színvonala, hatékonysága jelentős mértékben befolyásolja a közoktatás fejlődését is. E képzés történetének részletes feldolgozására eddig nem került sor, az ezzel kapcsolatos nagyfokú tájékozatlanság kihatott az oktatáspolitikai alakulására, de ez megmutatkozott egyes újabb neveléstörténeti munkákban, disszertációkban is. Az elkészült könyv hozzájárulhat a múlt jobb megismeréséhez és mind az oktatáspolitikai, mind az egyetemi oktatók számára a történeti tanulságok figyelembevételével a tanárképzés fejlődésének előmozdításához

A könyv fő tematikus súlypontjai:

- A tanárképzés előzményei a 18-19. században;
- A tanárképzés szervezeti kereteinek kialakulása az 1860-1870-es években;
- A tanárképzés rendszerének problémái és azok megoldására irányuló törekvések;
- Az Eötvös Kollégium létrehozása és a középiskolai tanárképző intézet új szervezeti szabályzata;
- Az 1918. évi polgári demokratikus forradalom és a Tanácsköztársaság reformtervei, intézkedései;
- A középiskolai tanárok képzéséről és képesítéséről szóló, 1924. évi törvény megalkotása és végrehajtása;
- Az 1930-as évek reformmunkálatai és azok kudarcai;
- Viták 1946-ban és 1947-ben a pedagógusképzés átalakításáról;
- Az 1948-1949. évi egyetemi reform és a tanárképzés;
- A tanárképzés színvonalának csökkenését előidéző intézkedések az 1950-es évek első felében;
- A középiskolai tanárképzés színvonalának emelésére irányuló intézkedések 1956 után;
- A tanárképzés alakulása az 1960-as években;
- Viták a tanárképzés rendszeréről az 1970-es évek végén és az 1980-as évek elején: modellvariánsok, az egységes tanárképzés kérdése és a „pécsi modell”;
- Az 1990-es években az egységesen egyetemi szintű, 5 éves tanárképzésre való áttérés kormányzati célkitűzése és megvalósításának elodázása, az ún. bölcsészkarai modell értékelése;
- A tanárképzés a többciklusú képzés rendszerében; az ezzel kapcsolatos problémák.